

Cvorumul trădătorilor de țară!

Cezar
A. Mihalache

Încercarea de a impune un „prag” de prezență la referendum de numai 30 la sută, în loc de cele 50 plus unu procente, reprezintă un atac la esența democrației. Și nu sunt vorbe în vânt, indiferent că unele state europene chiar practică acest tip de prag, pentru că vorbim de țări cu trecut democratic, cu respect și o atitudine civică omniprezentă. Dar, pentru o țară care se află, iarăși, pe drumul descendent spre un minim istoric al democrației sale post-decembriste, fie și dacă ne gândim la reîngrădirea libertății presei prin activarea CNA ca cenzor și tentația reintroducerii insultei și a calomniei în Codul penal, spargerea poate a singurei bariere care ne ține încă la limita derapajului, în speță „revizuirea” cvorumului la referendum, fără a cere măcar părerea alegătorilor, constituie un atac dur și aproape final la unele dintre libertățile noastre fundamentale. Pentru că, în momentul în care printr-o lege emisă de parlament sub controlul executivului (!) ori prin acțiunea directă a guvernului de a a-și asuma „răspunderea (care răspundere însă, de vreme ce guvernul stabilește unilateral și abuziv prioritățile țării, priorități tratate pe post de vendete personale și orgolioase ale premierului?!), se va decide înlăturarea obstacolului reprezentat de cele 50 de procente (plus unul), singurul procent care poate defini ideea de „prag”, căci, o limită de 30 de procente nu mai poate fi în nici un caz privită ca un prag!, se șterge însăși fragila linie de demarcare a democrației.

În acest fel, pe lângă izgonirea „câinelui de pază al democrației, presa” (ce vorbe frumoase la începutul anilor 90, când eram gata să încasăm gloanțe pentru idealurile noastre), care este alungat de recente intruzuni ale guvernului Ponta în activitatea mass-media (prin ordonanța de urgență de înrobire a independenței creatoare și pecuniare a audiovizualului și prin reintroducerea calomniei și a insultei, chiar de ziua presei, pentru ca palma să usture și mai abitir, în sfera penală), iată că și lațul care mai ținea monștrii somnului nostru de 40 de ani departe de halca

ispititoare a libertății este aproape ros de guzganii lui Victor Ponta. Ai acelui Victor de la Palatul Victoria, ce ironic!, care ne îndeasă sub preșul statului reformat pus la cale de către Cotroceni. Căci, în clipa care va fi fost desființat sigurul prag real care apără democrația, practic va fi deschis drumul modificării oricând și după bunul plac și plan al puterii al cotei minime de prezență. Chiar și sub cele 30 de procente lăfăite astăzi, poate chiar spre un nivel zero (expresia totalitarismului), după cum vor impune interesele în cazul diferitelor tipuri de referendumuri. În speță cele „locale” ori „regionale”... Iar rescrierea cifrei de cvorum, chiar înainte de a avea certitudinea unei democrații stabile, reprezintă și o ofensă la adresa alegătorilor USL pentru că actualul guvern nu mai respectă nici măcar dreptul de reprezentare a celor 7,5 milioane de votanți care l-au confirmat în fruntea dezastrului pe care îl produce, și nu aleatoriu, acum!

Pe de altă parte, este cât se poate de adevărat că acest „artificiu” desființează practic problema numărării și renumerării, rescrierii și a „corectării” (la limita consecințelor penale) a listelor de alegători, cele care au generat atâtea probleme în vara impunerii USL-ului în grotescul abuzului de încredere față de o țară sărăcită de corbii portocalii. Dar spulberarea pragului de 50 la sută și înlocuirea lui cu un cvorum mult mai străveziu este o acțiune imorală și pentru că românii nu sunt întrebați dacă ei vor acest lucru! Mai mult, a reduce numărul românilor care pot decide asupra destinului țării, într-o reprezentare directă, este incorectă în condițiile în care numărul parlamentarilor, în presupusa reprezentare indirectă (în fapt inexistentă după ce aleșii și-au ocupat fotoliile), a crescut masiv după ultimele alegeri parlamentare. Suntem, de fapt, în pragul unor vremuri în care românii, ca vot direct, vor conta tot mai puțin, în schimb, reprezentanții lor, care nu le exprimă în mod real voința de vot, vor avea o putere tot mai mare.

Totuși, care au fost calculele USL-ului când a stabilit acest cvorum de 30 la sută? De ce nu unul de 41 sau 29 la sută? Sau, măcar, din respect față de cei ce l-au

ales, de ce nu un prag care să fie egal cu procentul de nesuținători? Iar faptul că „juriștii” USL nu găsesc o logică nonrobertiană pentru calculul cvorumului de 30 la sută nu face decât să dovedească faptul că o voință arbitrară nu poate justifica un demers afișat ca rațional și de bună credință! Ba, faptul că același USL nu s-a gândit că noul cvorum i se poate întoarce împotriva, de exemplu în situația unui referendum pentru dizolvarea parlamentului, dovedește că scopul imediat este extrem de arzător. Nu, nu este vorba de demiterea președintelui, cum să dai afară un coabitant?!, ci de asigurarea condițiilor pentru aprobarea viitoarei Constituții (iar secretomania în care se face revizuirea Constituției spune multe!) dar și a altor acte „colaterale” extrem de grave. Regionalizarea, cu tot cu regiunea secuiască, ori legitimarea referendumurilor locale, organizate în secuime pentru obținerea autonomiei și care, deși depuse în parlament, nu au putut fi luate în considerare din cauza lipsei de acoperire juridică.

Rescrierea cifrei de cvorum este, astfel, o re-strângere violentă a rolului jucat de către cetățeni, adevăr pe care premierul îl spune pe șleau când declară: „Se scade doar pragul pentru cei care eventual boicotau referendumul”. Pentru că, într-un stat ce se afișează ca fiind democratic, premierul își permite să concluzioneze că „Boicotul nu este o exprimare a voinței electorale”, refuzând dreptul societății de a-l folosi poate ca ultimă armă împotriva guvernanților.

Or, un premier cu studii de drept, fie ele și plagiare, ar trebui să știe că un referendum exprimă voința majorității. Iar 30 la sută nu reprezintă o majoritate, dar poate deveni un precedent care va determina, în anumite cazuri, ca un cvorum să ajungă să fie scris și cu o singură cifră. Atunci, într-adevăr o minoritate, la propriu, ne va decide destinele!

Halal să ne fie căci acceptăm astfel de guvernanți trădători de neam și țară...

O mișcare a mișcărilor...

Romeo
Tarhon

Pierzându-și credibilitatea și susținerea populară, dar și mare parte din partizanii și înregimentării din interiorul structurilor partidice mafiozitate, baronizate și inaccesibile celor mai mulți dintre membrii de rând care au sperat măcar la un scaun, la un taburet, dacă tot nu au primit un fotoliu confortabil remunerat undeva la stat, drept recunoștință pentru prestația și cotizația (!) de ani și ani, partidele de la putere, cele din opoziție și cele de decor neparlamentare, au început să iasă pe piața apolitică (!) a politicii cu oferte de structuri de reorganizare, de remobilizare și remotivare din partea societății civile dezamăgite de toate forțele politice care au ocupat scena politică a acestui sfert de veac de decădere, de jaf și distrugere a țării.

Observatorii, analiștii, jurnaliștii, sociologii și toți românii conștienți și sensibili la evoluția politică a țării au sesizat precipitarea la vârf a partidelor prestidigitatoare de a scoate din joben fel și fel de iepurași drăgălași care să ia ochii și viitoarele voturi în tot acest circ dâmbovițean în care are loc o adevărată mișcare a mișcărilor pseudo-civice. Nume grele din distribuția circuitului politic – jongleri, dresori, acrobați, saltimbanci și fel și fel de clovni – au resimțit nevoia reformării din interior a formațiunilor lor, a apropierea de electoratul abandonat, secătuit, înșelat, împovărat de biruri insuportabile, de costuri din ce în ce mai scumpe ale vieții și se mobilizează pentru pregătirea unor refugii „apolitice” pentru ei, politicienii, a unor rezerve structurale în care să se adăpostească în condițiile în care întreaga lume fierbe aflată în pragul unor revolte fără precedent, cărora nu le va rezista nici un stat prin forțele polițienești și armate mult îngroșate numeric în ultimii ani.

Nici o grupare și nici un lider aflat acum în rol, prestând în acest spectacol dinaintea unei explozii sociale catastrofale, nu va avea viitor, nu va mai rezista decât puțină vreme la trapezul puterii și pe sârma opoziției și toți vor decanta pentru întreaga tagmă politică aflată în rotație de cadre de peste două decenii. Aceste forțe vor fi curând spul-

berate, măturate istoric... Este greu de anticipat cum va arăta lumea după noua revoluție aflată acum în durerile facerii, dar îmi este clar faptul că regia, actorii și numerele din vechile reprezentații vor mai fi altele. Iar cabotiniile noștri, măscăricii noștri mioritici, cu atât mai puțin vor rezista valului social al furiei și disperării. Serviciile de informații și cele de opinie și analiză au tras semnalul de alarmă în ceea ce privește amenințatoarea furtună planetară care nu va cruța nicio țară, niciun guvern, niciun partid, niciun politician, niciun cetățean...

Este motivul pentru care democrații bătute au scornit „Mișcarea Populară” avându-i protagoniști pe băieții de pe lângă atât de impopularul și învechitul jongler cotrocen care pactizează deja la vedere cu Ponta, arlechinul taților circarilor Iliescu-Năstase-Hrebe, iar iluzioniștii liberali Tăriceanu și Chiliman, conștienți că măscăriciul Crin Antonescu nu are nici un viitor politic și că partidul va fi dur sancționat pentru alianța cu stânga iliescină, au născocit mișcarea „Inițiativa România Liberală.” Curând vor lansa o astfel de „mișcare” și social-democrații.

Această formă de instrumentare organizatorică care vrea să pară civică, este deja o modă, dar și o necesitate. Chiar și economistul Constantin Cojocaru, liderul PP-LC, victima clovnului oteviști, și-a reorientat bătălia politică, până acum fără ecou și rezultate, sub drapelul (pseudo)civismului „Mișcării pentru Constituția Cetățenilor” pe care a lansat-o recent, această mișcare fiind cea mai apropiată de modelul care ar trebui să constituie alternativa socială a unui pol civic.

Rămân la convingerea că un nou concept, un nou curent, o nouă regrupare sub forma unei mișcări de proporții, ca expresie a voinței societății civile, nu are credibilitate și viitor atâta timp cât este lansată de către politicienii, mulți angrenați în bătălia pentru putere.

(continuare în pagina 3)

Restaurarea ființei naționale prin Biserică

Ioan
Lăcătușu

Sfânta înființare a Episcopiei Ortodoxe a Covasnei și Harghitei și întronizarea în scaunul arhieresc a P.S. Ioan au fost, fără îndoială, hotărâri de inspirație divină, care au însemnat începutul restaurării ființei naționale prin Biserică. Mai ales că înființarea unei eparhii ortodoxe în curbură interioară a Carpaților trebuia realizată cu mult timp înainte. Aceasta deoarece deși credința și biserica ortodoxă sunt prezente în zonă încă din primul mileniu creștin, în ultimul deceniu al secolului al XX-lea starea ortodoxiei și a românității a ajuns deosebit de critică. Stau măturie în acest sens filmele documentare realizate atunci despre bisericile ortodoxe în ruină, cu falnici copaci crescuți în sfintele altare, fotografiile și documentele de arhivă care prezintă starea de părăsire și deznădejde prezentă în majoritatea parohiilor cu excepția localităților din zonele Întorsura Buzăului și Toplița.

Până la înființarea episcopiei, toate instituțiile identitare românești erau în mare suferință: muzeele

judetene și ansamblurile folclorice profesionale devenise secuești, școlile au fost separate pe criterii etnice, reușind să mai supraviețuiască din greu, atunci ca și acum, ziarele în limba română și Teatrul Andrei Mureșan.

Erau atât de multe de făcut, atâtea probleme își așteptau rezolvarea, de ani de zile și toate acestea trebuiau realizate într-o atmosferă nefavorabilă, de raportare inadecvată a unor lideri locali și formatori de opinie asupra existenței noii eparhii ortodoxe cu sediul la Miercurea-Ciuc. Dacă Emiescu spunea despre Mitropolitul Andrei Șaguna că era om politic din creștet până în tâlpi, noi putem spune că ierarhul rânduit de Dumnezeu la cârma eparhiei noastre, pus în slujba propășirii credinței ortodoxe, este un excelent manager al timpurilor prezente.

Înțelegând semnele timpului, vlădica Ioan, împreună cu toți colaboratorii săi a reușit să realizeze o foarte bună cunoaștere a stărilor de fapt din eparhie, și pe această bază să stabilească prioritățile. Despre ceea ce s-a realizat, s-au scris pagini monografice, studii și articole, reportaje, s-au realizat emisiuni de

radio și TV, dar o analiză temeinică și complexă se lasă încă așteptată. Este adevărat că mare parte a acestor realizări se cuantifică în zeci de biserici reparate, alte zeci de biserici și mănăstiri zidite din nou și peste 50 de preoți hirotoniți. Există însă o altă parte a înfăptuirilor noii eparhii care nu se pot cuantifica, în rândul acestora aflându-se împlinirile duhovnicești și spirituale dar și acele care vor rodi și vor dăinui peste an.

Spre deosebire de celelalte eparhii din cadrul Patriarhiei Române, Episcopia Otodoxă a Covasnei și Harghitei a îndeplinit și îndeplinește funcții și rosturi specifice, izvorâte din contextul etnic și confesional existent în sud-estul Transilvaniei. Astfel pe lângă funcțiunile confesionale, care au fost și rămân prioritare, episcopia se constituie într-un factor principal de asigurarea coeziunii sociale, stimulare a vieții comunitare și a acțiunii civice.

Funcția culturală a Episcopiei s-a concretizat și se manifestă prin srijinirea înființării și funcționării diverselor instituții muzeale, învățământului în limba română, a editurilor, publicațiilor laice dar și a celor bisericesti ș.a. Funcția

socială, de solidaritate și de ajutorare a celor aflați în suferință s-a concretizat în numeroase proiecte de sprijinire a unor comunități și persoane dezavantajate, copii a căror părinți au fost disponibilizați, instituții de asistență socială, spitale, creșe, grădinițe, școli în care trăiesc deopotrivă români și maghiari.

Episcopia Otodoxă a Covasnei și Harghitei îndeplinește și o importantă funcțiune economică, rezolvându-se probleme nesoluționate de sute de ani. S-a creat suportul financiar necesar reparării și construirii de noi lăcașuri de cult, salarii decente pentru peoții ortodocși și familiile lor, asigurându-se condiții demne de existență a acestora, comparabile cu cele ale slujitorilor celorlalte culte. Prin funcția simbolică și de reprezentare s-a reabilitat imaginea bisericilor, caselor parohiale, cimitirelor și monumentelor ortodoxe și românești. În relațiile cu autoritățile laice și bisericesti, locale și centrale, românii din noua eparhie au astăzi un lider carismatic, recunoscut unanim pentru echilibrul, înțelepciunea, diplomația și verticalitatea sa.

Episcopia a devenit un punct de legătură al

zonei cu românii din întreaga țară și de peste hotare. Traseele pelerinilor dar și a demnitarilor cuprind astăzi constant repere precum Centrul Eparhial din Miercurea-Ciuc și Mănăstirea Izvoru Mureșului. La toate acestea se adaugă prestația de „ambasador” al României concretizată prin participarea Prea Sfințitului Ioan la importante reuniuni internaționale. Episcopia Otodoxă a Covasnei și Harghitei a devenit un factor de pace interetnică și interconfesională, într-un mediu multietnic și pluriconfesional bătuit încă de intoleranță și proiecte autonomiste. În toți acești ani Episcopia a suplinit o parte din ceea ce trebuia să facă instituțiile statului, transformându-se într-o autentică redută de apărare a ortodoxiei și românității în această parte de țară.

În popor se spune ca omul sfințește locul. Noi putem afirma că P.S. Ioan, înainte de a sfinți tot ceea ce a ctitorit, a tămăduit răni adânci, a trezit speranțe acolo unde era deznădejde și a înveșnicit ceea ce era supus distrugerii.

O mișcare a mișcărilor...

(urmăre din pagina 1)

În ultimii ani și mai ales în ultimele luni, până la apariția acestor mișcări preparate în propriile laboratoare de partid de către diferiți alchimiști, împreună cu mai mulți oameni luminați și adevărați militanți pentru coagularea și potențarea societății civile în vederea sancționării și eliminării clasei politice compromise și a înlocuirii și pedepsirii politicianilor părtași la distrugerea morală și fizică a națiunii române, am încercat să dau cu diapazonul autentic social, nonpolitic, tonul unui nou marș, al unui nou imn al înfrățirii și mobilizării românilor de valoare neangajați politic, pentru nașterea unei adevărate mișcări apolitice a națiunii române. Opțiunea noastră va căpăta curând un serios impuls pentru mobilizare generală tocmai datorită ieșirii la rampă a politrucilor profesioniști și încercarea lor de a confisca și a-și însuși acest model modern de revoluție inteligentă, nonviolentă, antipolitică.

Este nevoie, mai

mult ca niciodată, de o mișcare civică autentică, naționalistă, pentru unitatea de spirit și interese a națiunii române, de o adevărată mișcare a... mișcărilor, fundațiilor, asociațiilor, grupurilor...

Am convingerea că o astfel de alianță națională și naționalistă, de platformă civică prin care să se grupeze pe orizontală și pe verticală forțele progresiste ale societății românești, acum în stare critică de atomizare, de nereprezentare și neparticipare la deciziile în stat pentru propriul prezent și viitor, este pe cale să se nască și va fi percepută ca o revelație istorică salvatoare, ca un magnet social care va atrage chiar și aderenții "mișcărilor" recent preparate în eprubetele laboratoarelor de partid.

Mitropolitul Visarion Puiu și averile bisericesti din Bucovina

Ilie Șandru

Bucovina a fost ruptă din trupul Moldovei în urma convenției din 5 mai 1775, și a tratatului de cesiune din 25 februarie 1777, dintre Austria și Imperiul Otoman. La acea vreme, Episcopia Rădăuțului și mănăstirile sale posedau moșii întinse, nu numai în margine de țară, dar și înăuntrul Moldovei, ca urmare a numeroaselor dării de la voievozi, vlădici, cler și boieri români. La încorporarea Bucovinei de către Austria aceste moșii bisericesti reprezentau 2/3 din suprafața provinciei. Noile autorități au urmărit, cu multă îndârjire, și au încercat în toate felurile să pună mâna pe aceste uriașe averi. Au reușit doar în parte, datorită dărzeniai cu care episcopul Dosoftei Herescu și egumenii mănăstirilor le-au apărat.

Între 1781 și 1786 s-a procedat la o inventariere a averilor bisericesti, constatându-se că acestea cuprindeau 275.615 ha, cele mai întinse proprietăți aparținând: Episcopiei Rădăuțului, Mănăstirii Putna (cea mai bogată), Mănăstirii Sucevița, Mănăstirii Voroneț, Mănăstirii Solca, Mănăstirii Humorului, Mănăstirii Moldovița etc. Toate acestea, respectiv bunurile Fondului bisericesc, au trecut în administrația statu-

lui austriac la data de 23 martie 1786. Începând cu acea dată ele vor fi gospodărite ca fonduri mirene de administrația austriacă, până în 1918.

În perioada 1786-1918 averile mănăstirești din Bucovina au suferit destul de multe modificări, provenite din: schimburi de moșii, vânzări – 3.183 ha; exproprieri pentru împrumutarea țaranilor – 80.500 ha.; cumpărări de suprafețe noi – în total 75.424 ha., astfel că în 1918 Fondul Bisericesc din Bucovina se întindea pe o suprafață de 266.352 ha, păduri, terenuri arabile și felurite alte culturi.

Prin Declarația de unire necondiționată, din 27 noiembrie 1918, adoptată cu mare însuflețire în sala sinodală din reședința mitropolitană, din Cernăuți, Bucovina a revenit la sânul maicii sale, România, după ce a stat sub stăpânire străină timp de 143 de ani. În perioada cuprinsă între 1918 și începutul celui de Al Doilea Război Mondial, în dezvoltarea Fondului Bisericesc din Bucovina se pot deosebi trei perioade importante:

1. Cea dintre anii 1918-1925, caracterizată prin acțiunile pentru recâștigarea controlului averilor de către forurile bisericesti îndreptățite;
2. Cea dintre 1926-1935, când Fondul Bisericesc a fost ad-

ministrat de adunarea eparhială și consiliul eparhial; 3. Cea de după 1935, când averile bisericesti au fost administrate de organele de specialitate, sub controlul și îndrumarea Mitropolitului Bucovinei și organele eparhiale.

Prima perioadă s-a caracterizat printr-o mare instabilitate, Fondul Bisericesc trecând, de mai multe ori, când în administrația statului, prin Ministerul Agriculturii și Domeniilor, când în administrația Mitropoliei Bucovinei, datorită unor interese oculte, mai ales din partea politicianilor vremii. În 1925, Biserica Ortodoxă Română, ridicată la rangul de Patriarhie, a fost reorganizată pe baza Legii și a Statutului B.O.R., primind o organizare unitară în toate provinciile României Mari. Articolele 39 – 43 din lege prevedeau situația juridică a averilor bisericesti din Bucovina. Acestea vor purta de acum denumirea de „Fondul Bisericesc Ortodox al Bucovinei”. „Acesta va fi persoană juridică, administrat prin Consiliul Eparhial, sub președinția Arhiepiscopului și Mitropolitului Bucovinei.

(continuare în pagina 4)

O colonie în Uniunea Europeană!?

Gheorghe
Funar

La puțin timp după lovitură de Stat din decembrie 1989, numită de alogeni și de naivi ca revoluție, a fost adus din străinătate de către Saul Brukner (Silviu Brucan, pentru cetățenii români) proiectul de lege al privatizării și a fost înregistrat la Parlament din partea Frontului Salvării Naționale (F.S.N). Atunci, în vara anului 1990, după studierea proiectului de lege al privatizării, am publicat un articol în revista „Tribuna economică”, în care am demonstrat cu argumente solide faptul că scopul final al acestui act normativ este transformarea României într-o colonie. Opiniile mele au fost corect receptate de un cunoscut realizator al emisiunilor pe teme economice de la Televiziunea Română și în luna august 1990 am fost invitat, într-o seara, la o dezbatere în direct, timp de o oră. Emisiunea s-a bucurat de o mare audiență și a fost șocantă pentru mulți telespectatori. La puțin timp după încheierea emisiunii, re-

alizatorul ei a fost înștiințat că a fost „mutat” la redacția emisiunilor pentru agricultură.

Realitățile din România post-decembristă au confirmat că, pe baza unui plan diabolic întocmit și dirijat din străinătate, alogenii din conducerea țării noastre au acționat și perseverează pentru consolidarea statutului de colonie în imperiul modern numit Uniunea Europeană.

Conform Dicționarului Explicativ al Limbii Române, colonie înseamnă un teritoriu ocupat și administrat de o națiune străină și care este dependent de aceasta pe plan politic, economic, cultural etc. Realitățile din România de azi și ADEVĂRUL ISTORIC obligă Academia Română să actualizeze și să nuanțeze numeroase cuvinte din DEX, inclusiv să precizeze că marea majoritate a cuvintelor din Limba Română le-am moștenit de la Poporul Primordial al geto-dacilor și provin, cu siguranță, din Limba Primordială.

Pe baza primei Legi a privatizării, Legea nr.15/1990, a început programul de transformare a României multilateral dezvoltată și cu o

populație de 23 milioane de locuitori liberi de comunism într-o țară multilateral demolată, cu statut de colonie în Uniunea Europeană. Pe timpul socialismului, în România se aplica verbul a construi și s-au realizat numeroase și uriașe investiții de către Poporul Român. Munca, cea mai mare bogăție a Poporului Român, a fost valorificată integral și în Interes Național. În România socialistă au fost asigurate locuri de muncă pentru toți cetățenii majori. Acum, în timpul capitalismului sălbatic de după decembrie 1989, în urma tranziției, reformelor nesfârșite și a privatizărilor a fost lichidată economia națională, sunt jefuite bogățiile naturale ale Poporului Român și marea majoritate a românilor au devenit slugi, fie acasă (în România), fie în străinătate. În România post-decembristă au apărut și prosperă firmele de lichidatori, conduse de alogeni. În locul muncitorilor au apărut și acționează lichidatorii. Acestora li se adaugă prevederile din Legea insolvenței care facilitează închiderea anuală a zeci de mii de firme.

Regimurile alogenilor Iliescu, Constantinescu și

Băsescu, coordonate oficial de la Bruxelles, Washington, Berlin și Londra, au acționat sistematic pentru: lichidarea a peste 6 milioane locuri de muncă; alungarea din România a peste 5 milioane de cetățeni români; jefuirea uriașelor bogății naturale; diminuarea capacității de apărare a Țării; îndatorarea externă cu peste 100 miliarde euro; sărăcirea și umilirea marii majorități a populației; aducerea într-o situație dramatică a pensionarilor, bugetarilor, familiilor cu copii și a persoanelor cu dizabilități; reducerea programată a numărului locuitorilor, mai ales prin otrăvirea lor cu aditivi alimentari cancerigeni; distrugerea tradițiilor strămoșești moștenite de la Poporul Primordial al geto-dacilor; răstignirea satului românesc; atacarea continuă a Bisericii creștine; falsificarea ADEVĂRULUI ISTORIC privind Poporul Primordial, Țara Primordială (Dacia Mare sau Dacia Edenică), Limba Primordială și Scrierea Primordială a geto-dacilor, Capitala Primordială (aflată lângă Hațeg, la Subcetate), Steagul și Drapelul Primordial

al strămoșilor noștri având culorile roșu, galben și albastru, de peste 10.000 de ani.

Pe vremea împăratului anticreștin și pedofil Traian, alogenii din aceea vreme i-au finanțat campaniile din anii 101-102 și 105-106 pentru a distruge Centrul Spiritual al Lumii Antice aflat în Munții Orăștiei și pentru a jefui multe zeci de mii de tone de aur și argint din Munții Apuseni, în special de la Roșia Montana. După decembrie 1989, urmașii celor care l-au răstignit pe Fiul Domnului pentru că nu era deal lor, alogenii de la sfârșitul mileniului II și începutul mileniului III au pus la cale și susțin, pe toate planurile, cel mai mare Holocaust din istoria omenirii care se desfășoară, de peste 23 de ani, împotriva Poporului Român, în lagărul de exterminare numit România, o Țară transformată deliberat în colonie a Uniunii Europene. cancer.

Mitropolitul Visarion Puiu și averile bisericesti din Bucovina

(urmăre din pagina 3)

În 1935, la 10 noiembrie, a fost ales Mitropolit al Bucovinei Î.P.S. Visarion Puiu, după ce timp de 12 ani acesta s-a aflat în scaunul episcopal al Hotinului, unde s-a remarcat prin frumoase realizări bisericesti și gospodărești. Chiar în prima cuvântare pe care acesta a rostit-o în fața membrilor adunării eparhiale a Mitropoliei Bucovinei, în data de 31 martie 1936, el s-a referit și la situația Fondului bisericesc, constatând „lucruri profund regretabile, ce denotă că în ultima vreme acestui însemnat Fond i-a lipsit conducerea vigilentă și controlul trebuitor”.

Pentru înlăturarea neajunsurilor, Mitropolitul a propus următoarele măsuri: a./ întocmirea unui nou Regulament de conducere și administrare a Fondului; b./ lichidarea cât mai grabnică a tuturor contractelor oneroase pentru Fond, înlocuindu-le cu noi elemente de exploatare mai puțin numeroase și cu mai multe garanții, și c./ întocmirea bugetelor sprijinite pe dări de seamă deplin verificate pe temei de acte și o strictă suprămare a cheltuelilor de prisos.

Trebuia să se pună capăt acelei fraze ce se afla pe buzele tuturor: „În codrii Fondului bisericesc se gospodărește ca în codru”! ÎPS Mitropolit Viarion Puiu a pornit hotărât la reorganizarea Fondului bisericesc după un nou Regulament, sancționat prin Decretul Regal nr.1836, din 28 iulie 1936, publicat în Monitorul Oficial nr. 174, din 29 iulie 1936. Prin acest regulament,

atribuțiile Consiliului eparhial, secția economică, sunt reduse la supravegherea și îndrumarea gospodăririi Fondului. Pentru conducerea și administrarea Fondului s-a creat un nou organism: Comitetul de direcție, alcătuit din Mitropolit, ca președinte, iar ca membri: consilierul economic, administratorul Fondului, șeful serviciului silvic, șeful serviciului comercial, un avocat, delegat de mitropolit.

În mai puțin de un an, noul organism putea raporta că au fost definitivată o serie de regulamente noi: pentru serviciul de arhitectură, asupra atribuțiilor inspectorilor de control, pentru serviciul de contencios al Fondului, pentru înființarea și funcționarea cantinelor, pentru exploatarea vânatului, pentru exploatarea căilor ferate forestiere, pentru prevenirea și combaterea incendiilor etc. Toate acestea au condus ca exercițiul bugetar pe anii 1936-1937 să se încheie cu un venit suplimentar de 30.112.500 lei la venituri ordinare (bugetare) și alte multe zeci de milioane la venituri extraordinare (extrabugetare).

Din fondurile suplimentare obținute, s-au putut da 30 de milioane de lei pentru începerea construcției Palatului Cultural, 10 milioane de lei s-au folosit pentru refacerea băilor din Vatra Dornei și din Iacobeni

Sume importante au fost obținute de către Fond și prin vinderea a două cazărmi militare către armată (38 de milioane lei) și din acțiunile deținute la căile ferate, vândute cu suma de 21.600.000 de lei. Pentru a feri pe lucrătorii Fondului de a fi nevoiți să

cumpere mărfuri alimentare din magazinele evreiești, care practicau specula, Comitetul de direcție al Fondului a înființat cantine românești la Falcău, Moldovița, Iacobeni și Putna. Iar pentru a ușura traiul zilnic al clerului și funcționarilor eparhiei, ÎPS Mitropolitul a hotărât să dea acestora, din veniturile excedentare pe anul 1936, cu ocazia sărbătorilor de iarnă, o indemnizație valorând 25 la sută din salariul lunar al fiecăruia.

În 1937 și 1938 au fost aduse mici modificări ale Regulamentului din 1936, tocmai ținându-se seama de bunele rezultate obținute într-un singur an, datorită preocupării deosebite pe care ÎPS Visarion Puiu a avut-o pentru buna gospodărire a Fondului. Pe baza noilor prevederi, întreaga canitate de lemn de foc s-a făcut numai în regie proprie de către Fond; s-a introdus exploatarea rațională a masei lemnoase, întreaga activitate de exploatare făcându-se numai de către organele Fondului; s-a introdus activitatea de valorificare a produselor secundare și accidentale (uscăturile, doborâturile, rămășițele de exploatare etc.). Aceste activități au condus la sporirea veniturilor bănești, ceea ce a permis alocarea unor importante sume pentru investiții, pentru refacerea completă a băilor din Vatra Dornei, pentru construcția fabricii de lăzi de la Falcău, continuarea lucrărilor la Platul Cultural, la blocul de locuințe din Cernăuți, și casa de odihnă de la Putna etc. Pentru sprijinirea comerțului și a industriei în Bucovina, ÎPS Visarion Puiu, sprijinit de ministrul de finanțe (Mitiță Con-

stantinescu) a luat inițiativa înființării unei instituții bancare – Banca de Nord, cu un capital de 30 de milioane de lei, Fondul bisericesc contribuind cu suma de 10 milioane de lei. Iar pentru a sprijini funcționarii, micii industriași și micii comercianți, care aveau nevoie de credite mărunte, a fost înființată „Cooperativa Centrală a Ținutului Suceava”.

Lucrurile nu s-au oprit însă aici, fiindcă o bună parte din veniturile realizate de Fondul Bisericesc al Bucovinei s-au dus spre construirea și repararea bisericilor, pentru restaurarea monumentelor istorice, pentru construirea și repararea caselor parohiale, pentru noua Episcopie a Maramureșului, pentru edificarea Palatului Culturii din Cernăuți, pentru sprijinirea instituțiilor de interes cultural și național etc. Astfel, Catedrala mitropolitană a devenit o adevărată podoabă a orașului Cernăuți, iar Biserica „Învierii Domnului” din Suceava, ctitorie a doamnei Maria, soția lui Petru Rareș, în 1550, a fost recâștigată pentru ortodoxie, după ce, în timpul ocupației austriece, a fost luată de romano-catolici, care au cedat-o apoi greco-catolicilor

ÎPS Visarion Puiu, prețuitor al trecutului național, a pornit o vastă acțiune pentru refacerea a celor 131 de biserici monumente istorice, în care se păstrau pețioase opere de artă bisericască. Au fost restaurate, între altele: biserica „Sf. Dumitru” din Suceava, ctitorie a lui Petru Rareș, din 1534; biserica „Sf. Ioan Botezătorul” din Suceava, ctitorie a lui Vasile Lupu, din 1643; biserica „Sf. Treime” din

Siret (sec. XIV); biserica din comuna Arbore, ctitoria lui Luca Arbore; mănăstirea Dragomirna etc. pentru care s-a investit suma de 3.418.073 de lei, în numai trei ani și jumătate, față de 1.970.617 de lei, în perioada 1926-1935.

Cu toate aceste frumoase realizări, nu putem să nu apreciem că ele ar fi putut fi cu mult mai bune, dacă nu s-ar fi amestecat, așa cum aminteam, samsarii politici ai vremii, care au acționat în conformitate cu interesele politice ale unuia sau altuia dintre partidele aflate la putere. De altfel, retragerea lui Visarion Puiu din scaunul mitropolitan de la Cernăuți s-a datorat și acestor jocuri politice murdare. Cea mai dură lovitură a primit-o Fondul și, odată cu el, și mitropolitul, prin Decretul-lege, publicat în Monitorul Oficial din 29 iunie 1940, prin care s-a înființat Eforia Fondului Bisericesc din Bucovina, pus „sub înaltul patronaj al Majestății Sale Regelui”. Conducerea Eforiei Fondului era asigurată de o eforie, alcătuită din patru membri, având în fruntea sa Reședintele regal al Ținutului Sucevei. Astfel, Mitropolitul Bucovinei pierdea dreptul de a reprezenta în justiție Fondul bisericesc. Cei care au pus la cale acest jaf „legal”, adică cei care au semnat decretul-lege, au fost: regele Carol al II-lea, Gheorghe Tătăreșcu, președintele Consiliului de Miniștri, Ștefan Ciobanu, ministrul Culturii și Artelor, Gh. Ionescu-Sisești, ministrul Agriculturii și Domeniilor, M. Constantinescu, ministrul Finanțelor și Aurelian Benteiu ministrul Justiției.

Șobolanii trădării și cursa regionalizării: experimentul administrativ-teritorial

Cezar
A. Mihalache

Este tot mai evident, actualul guvern, deși de un roșu purpuriu, nu se deosebește cu nimic de executivul corbilor portocalii, țara fiind ținută pe mai departe tot în postura de cobai la dispoziția marilor puteri. Diferă doar „beneficiarul” experimentelor la care suntem supuși. Căci, în vreme ce „portocalii” ne-au azvârlit în ghearele FMI, pentru experimentarea politicilor financiar-fiscale de austeritate, actuala putere, tot grație jocurilor făcute de coabitantul trădării de la Cotroceni, ne-a mezat mai marilor Europei pentru experimentarea politicilor de regionalizare și reorganizare administrativă.

Prima dovadă a noului laț care ni se pregătea l-am avut în urmă cu aproape doi ani, când, întors de la Bruxelles, Traian Băsescu ne-a vorbit într-un limbaj desprins parcă dintr-o ficțiune de prost gust, balansându-și „geopolitic” argumentele spre necesitatea construirii unei federații continentale:

Statele Unite ale Europei. Iar Traian Băsescu nu ne-a vorbit dintr-o pornire întâmplătoare, ci aducea la București o temă precisă pentru guvernanți. Experimentul regionalizării.

Atunci ar fi trebuit să ne revoltăm, nu să stăm asomați în nepăsare... Ar fi trebuit să ne revoltăm măcar în clipa în care Victor Ponta pune ca prioritate a programului guvernamental regionalizarea. Din păcate, „geaba am strigat printre rândurile tiparului. Și, poate mai trist, chiar dacă la un an de mandat premierul nu poate bifa prea multe realizări pe uriașa listă de promisiuni de care s-a folosit în mormirea alegătorilor, prioritatea guvernanților o reprezintă tot regionalizarea.

Un angajament, și este cât se poate de evident că nu este vorba de un angajament față de coabitantul de la Cotroceni, ci față de mai marii Europei, pentru a cărui împlinire premierul este gata să calce în picioare voința și vrerea țării, inclusiv prin asumarea răspunderii pe proiectul regionalizării. Pentru că, așa cum Europa a fost de

acord, în cazul constituției unice, să permită țărilor membre să organizeze oricâte referendumuri ar fi necesare (până la obținerea rezultatului uivoit) ori să închidă ochii democrației în fața tentației guvernelor de a scurtcircuita voința cetățenilor, și cabinetul Ponta va căuta, fără a-și face griji că va fi tras de urechi de la Europa (direct interesată să vadă cum va intra România în labirintul regionalizării), soluția cea mai simplă.

Și trebuie să fim realiști: o eventuală asumare a răsunderii guvernului în parlament pe tema regionalizării va avea sorți de reușită. Mai ales că, în răstimpul scurs de la alegerile parlamentare, puterea a reușit, prin șantaje și racolări, să reducă și mai mult vocea și așa firavă a opoziției. Lucru care, deși ar fi trebuit să determine Europa, atât de vigilentă în alte situații, să explodeze în avertismente și aforisme despre apărarea democrației, nu a produs nici măcar o reacție de consternare. Dimpotrivă, mesajul de la Bruxelles a fost acela al binecuvântării tacite, tocmai

pentru a asigura intrarea rapidă și fără împotrivire a României-cobai în cursa de șobolani ai regionalizării trădării.

Un acord tacit până mai ieri... Când, fățiș, președintele Comisiei Europene, Jose Manuel Barroso, a vorbit despre visul lui și a altor lideri ai Europei de a construi o Europă a federațiilor. O Europă pe deplin federalizată care „va deveni o realitate pentru toate țările Uniunii Europene, indiferent dacă fac sau nu parte din zona euro”. O federalizare care, în viziunea portughezului Barroso, ar trebui să demareze înaintea alegerilor europene din mai 2014! Iar dacă ne întorcem la momentul în care Traian Băsescu aducea la București conceptul Statelor Unite ale Europei și revedem planurile de atunci ale președintelui Comisiei Europene, care vorbea despre „o federație de state-națiune”, vom înțelege, măcar în ceasul de pe urmă, scopul pentru care România este trântită sub tăvălugul regionalizării. Vom înțelege scopul revizuirii legii supreme care va deveni, în cazul în care vom fi

la fel de nepăsători și la referendumul de aprobare, prima constituție a Europei cu procedura de regionalizare „all-inclusive”. Pentru că dacă România va experimenta regionalizarea rapidă în această toamnă, în primăvara viitoare va putea fi definit un cadru european de aplicare pe seama eventualei reușite a experimentului.

Ce se va întâmpla oare dacă experimentul regionalizării va da greș? Și, neîndoind, va da! Cine va repara rupturile produse de veneticii și trădătorii care ne sfășie istoria chiar pe jertfele de sânge ale înaintașilor? Pentru că, așa cum FMI a dat greș cu experimentul austerității, dar nu și-a cerut nici măcar, ce să mai vorbim de o refinanțare pentru îndreptarea falimentului de care se face vinovat, așa va proceda și Europa după eșecul experimentului administrativ teritorial din România.

O nouă ordine mondială multipolară

Bianca
Stan

La două decenii de la încheierea Războiului Rece, este tot mai evident că lumea este condusă de o nouă formă de guvernare globală. Mulți analiști internaționali susțin că trecem printr-o fază de tranziție de la un sistem mondial dominat de hegemonia SUA într-o continuă confruntare cu Uniunea Sovietică, la un sistem multipolar, la o nouă ordine mondială multipolară.

Două rapoarte publicate luna trecută subliniază modificările care provoacă dominația occidentală contemporană. Acestea sunt: „Tendențe Globale 2030: lumi alternative” („Global Trends 2030: Alternative Worlds”) elaborat de către Consiliul Național de Informații al Statelor Unite și „Strategia SUA pentru o lume post-occidentală: Prevăzând 2030” („US Strategy for a Post-Western World: Envisioning 2030”) realizate de către Consiliul Atlantic.

Deși Washington-ul rămâne în continuare singura superputere mondială din punct de vedere militar, este de necontestat faptul că hegemonia SUA scade tot mai mult în întreaga lume. În general, se pare că se apropie de sfârșitul dominației occidentale în ciuda tuturor limitărilor is-

torice ale conotațiilor geografice care leagă Europa de America de Nord. S-ar putea vorbi în acest sens de sfârșitul hegemoniei anglosaxone și al dominației omului alb la nivel mondial: un eveniment epocal, ținând cont de durata acesteia timp de mai mult de cinci secole. Au apărut noi centre de putere politică și economică, puteri într-o continuă creștere: cele din Asia, China, India, dar și din Asia de Sud-Est, precum și cele din America Latină, cum ar fi Brazilia și Argentina. În cazul Asiei ar trebui să vorbim despre țări în curs de dezvoltare, deoarece teritoriile corespondente statelor actuale ale Chinei și Indiei în timpul secolului al XVI-lea s-au caracterizat prin prezența marilor imperii mult mai avansate din punct de vedere militar și economic și cu mult mai populate decât regatele europene din aceeași perioadă.

Astăzi, mulți istorici se întreabă care au fost motivele ce au împins micile regate europene, adesea prinse în conflicte religioase sângeroase, să caute noi rute comerciale care au făcut posibile descoperirile geografice, fundamentale pentru ulterioara hegemonie la nivel mondial. Multe instrumente ale vieții sociale moderne din Europa proveneau din Asia, în special din China, dacă ne gândim la cele patru mari invenții: busola, praful de pușcă, hârtia și tiparul. De ce oare marile de-

scoperiri epocale geografice nu au fost ale Imperiului chinez – mult mai populat și politic mai stabil decât micile regate europene, având în posesie o flotă puternică și modernă de invidiat? Istoria a decurs într-o direcție diferită și, câteva secole mai târziu, aceleași țări europene și Statele Unite au sfidat suveranitatea economică și integritatea teritorială a Chinei. În timpul secolului XIX economiile emergente vor crește într-un ritm mult mai rapid decât cel al altor state (statele G7) în următoarele patru decenii.

Astăzi, Asia ar putea juca din nou un rol de lider în lume, în principal datorită creșterii Chinei în plan regional și global. Beijing-ul este în prezent a doua economie în lume și, pentru acest motiv, strategia din politica externă a re-alesului președinte Barack Obama se va concentra pe zona Asia-Pacific. Cu toate acestea, pivotul american în Asia va slăbi influența, probabil, a Washington-ului în alte zone ale lumii, ca urmare a importanței strategice în această regiune. Regiunea Asia-Pacific prezintă diverse aspecte ale dinamismului economic și este regiunea în care va crește semnificativ concurența dintre actorii globali și cei locali.

China, într-un continuu curs de dezvoltare, este cea mai importantă țară în in-

dustria manufacturieră, a producției și a comerțului. Beijing-ul are în prezent investiții majore în toata lumea, în special în Africa, Asia Centrală, Asia de Sud-Est și America Latină. Există încă, desigur, și aspecte negative ale creșterii Chinei, cum ar fi inegalitățile sociale în rândul populației și diferențele dintre populația care trăiește în mediul urban și cel rural și milioanele de chinezi care trăiesc încă sub pragul sărăciei. Dar, cu siguranță, nu se poate nega creșterea spectaculoasă a Chinei prin măsurile luate de către iderii politici în ultimele trei decenii, care au ajutat țara să depășească provocările și aspectele negative ale societății chineze.

Și India are evidente dezechilibre sociale și inegalități interne, precum și un procent mare de cetățeni săraci. În plus, India a resimțit mult mai mult decât alte țări BRICS (Brazilia, Rusia, India, China, Africa de Sud), efectele crizei economice globale, un factor reflectat de performanța economică slabă din 2012 comparativ cu anii anteriori. Cu toate acestea, India are un potențial semnificativ ca țară în curs de dezvoltare și poate încă aspira să devină un important centru al noii ordini mondiale multipolare. Un factor important pentru India constă în a alege între a adopta un sistem capabil să recunoască și să exploateze

potențialul civilizației sale antice și culturale, mai degrabă, decât pur și simplu să importe modele economice și sociale din străinătate, în special din Occident. India va trebui, de asemenea, să se ocupe în mod eficient de propriile probleme politice interne, adesea bazate pe conflictul dintre diferitele caracteristici de identificare ale țării, prețul sistemului democratic indian, uneori, o piedică în calea creșterii sale.

China și India vor deveni, de asemenea, două puteri esențiale pentru stabilitatea din Asia, în ciuda unei concurențe constante dintre ele, în special în Oceanul Indian și Marea Chinei de Sud. Relația China-India este caracterizată printr-o dezvoltare dublă a concurenței geopolitice și a unei cooperări economice puternice în diferite sectoare. În orice caz, sistemul reprezentat de triumful SUA-China-India, cu posibila includere a Rusiei, va marca viitorul politic internațional al Asiei.

Cu toate acestea, declinul Europei de Vest devine tot mai evident datorită apariției acestei noi ordini multipolare, dar și prin creșterea altor centre de putere nu numai în Asia, dar și în alte continente, cum ar fi America Latină (spre exemplu Brazilia).